

13. fejezet

Felkészíteni a gyermeket az életre és a kötelességekre — Minden anya mély aggodalommal kérdezheti, amikor a gondjaira bízott gyermekekre néz: mi a végső célja nevelésüknek? Hogy felkészítse őket az életre, a kötelességekre, és alkalmassá váljanak egy tiszteletre méltó pozíció elfoglalására a világban? Arra, hogy jót cselekedve embertársaik hasznára legyenek, s végül elnyerjék a becsületesség jutalmát? Ha van valami, amit meg kell tanulniuk, akkor az első az önfegyelem leckéje, mert a fegyelmezetlen és önfejű ember nem remélhet sikert ezen a földön, sem jutalmat az új földön. {CG 91.1}

Neveld a gyermeket engedelmességre! — A kicsinyek már egyéves koruk előtt is hallják és értik, amit velük kapcsolatban mondanak, és jól tudják, hol a határ, ameddig elmehetnek. Anyák, arra kellene tanítanotok gyermekeiteket, hogy engedjenek kívánságaitoknak. Ezen a ponton győznötök kell, ha meg akarjátok tartani felettük az irányítást, s ha meg akarjátok őrizni anyai méltóságotokat. Gyermekeitek hamar megtanulják, mi az, amit elvártok tőlük, s tudják, hogy ha akaratuk legyőzi a tiéteket, már teljes a győzelmük. {CG 91.2}

A legnagyobb kegyetlenség hagyni, hogy a gyermekben rossz szokások alakuljanak ki azáltal, hogy engedjük őt uralkodni. {CG 91.3}

Ne elégítsd ki az önző kívánságokat! — Ha a szülők nem elég óvatosak, gyermekeik kíválságokat fognak igényelni, ami arra készíti a szülőket, hogy magukat megtagadva kedvükben járjanak, kényeztessék őket. A gyermekek követelőknek, hogy kielégítsék kívánságaikat, s a szülők ezt meg is teszik, nem törődve azzal, hogy így az önzést nevelik gyermekeikbe. Ekként rontják el kicsinyeiket, s csak később jönnek rá, milyen nehéz ellensúlyozni az első években adott nevelés befolyását. A gyermekeknek korán meg kell tanulniuk, hogy kívánságuknak nem lehet engedni, amikor az önzés diktálja azt. {CG 91.4}

Ne adj semmit a síró gyerekeknek! — Van egy értékes lecke, amit az anyának újra és újra ismételnie kell: a gyermek nem uralkodhat, nem ő az irányító, hanem az anya akaratja legyen meghatározó minden esetben. Csak így taníthatja kicsinyeit önfegyelemre. Ne adjatok semmit annak a gyermeknek, aki sír, akkor sem, ha gyengéd szívetek sokszor mégis ezt tenné! {CG 92.1}

Ha sírásukkal csak egyszer is kivívják a győzelmet, várhatólag máskor is ezt teszik majd, s akkor még nehezebb lesz csatát nyerni. Soha ne engedd megnyilvánulni az indulatokat! — Az anya első feladatai közé tartozik féken tartani kicsinyei indulatait. Nem szabad hagyni, hogy a gyermekek kinyilvánítsák dühüket, nem szabad megengedni nekik, hogy a padlóra vessék magukat, csapkodjanak, sírjanak csak azért, mert valamit megtagadtak tőlük, ami nem lett volna jó számukra. Szomorú voltam, amikor láttam, milyen sok szülő elkényezteti gyermekeit ilyen téren. Az anyák elnézik gyermekeiknek a dühkitöréseket, úgy tekintik, hogy el kell szenvedniük ezt, és nem tulajdonítanak neki nagy jelentőséget. Pedig ha egy rossz dolog egyszer megengedett, annak ismétlése is lesz, az ismétlések eredménye pedig a megszokás, amely által torzul a gyermek jelleme. {CG 92.2}

Mikor kell megdorgálni a gonosz lelket? — Sokszor láttam kicsi gyermekeket magukat dobálni, sikítani, ha akaratukat valamilyen módon keresztették. Ez az az alkalom, amikor a gonosz lelket meg kell dorgálni. Az ellenség meg fogja próbálni, hogy uralkodjon gyermekeink elméje felett, s mi talán engedjük neki, hogy akaratára szerint formálja őket? Ezek a kicsinyek nem képesek felismerni, milyen lélek befolyásolja őket, ezért a szülők kötelessége, hogy igazságot és ítéletet gyakoroljanak helyettük. Szokásaikat gondosan kell figyelni, a gonosz hajlamokat megfékezni, s lelküket a jó szeretetére sarkallni. Minden erőfeszítésünkkel ösztönözzük arra a gyermekeket, hogy csiszolják személyiségüket. {CG 93.1}

Kezdd a „betlehemi énekekkel”! — Az anyáknak helyes elvek és szokások alapján kell nevelniük karonülő gyermekeiket. Ne engedjék nekik, hogy például a padlóhoz verjék fejüket hisztizésükben. Kezdd a nevelést csecsemőkorból a „betlehemi énekekkel”. Ezeknek a lágy dallamoknak nyugtató hatásuk van: énekeljék nekik a Jézusról és az Ő szeretetéről szóló csendes dalokat. {CG 93.2}

Ne legyen ingadozás vagy határozatlanság! — Amilyen korán csak lehetséges, a gyermekben ellenőrzés alatt kell tartani a romlott hajlamokat és indulatokat, mert minél tovább halasztják, annál nehezebb lesz eleget

tenni e kötelességnek. A hirtelen, szenvedélyes természetű gyermekek különleges gondosságot igényelnek szüleiktől. Ilyen esetekben különösen szelíd, de biztos módszerre van szükség, nincs helye semmiféle határozatlanságnak vagy ingadozásnak. Azokat a tulajdonságokat, amelyek természetüknél fogva fékezhetik az egyéni jellembeli hiányosságok növekedését, gondosan kell ápolni és erősíteni. Az engedékenység a gyermek természetének romlását eredményezi. Így az évek múlásával hiányosságai erősödnek, gátolják szellemi fejlődését, és legyőznek minden jó és nemes jellemtulajdonságot. {CG 93.3}

A szülői önfegyelem példája létfontosságú — Vannak szülők, akik nem uralkodnak magukon - beteges étvágyukon, szenvedélyes természetükön -, ezért gyermekeiket sem tudják nevelni étvágyuk és önfegyelmük tekintetében. {CG 94.1}

Először saját szokásaikat kell megváltoztatniuk. A szidással és hibakereséssel csak a hirtelenkedő és indulatos természetet táplálják gyermekeikben. {CG 94.2}

Nem szabad belefáradni! — A szülők túlságosan szeretik a kényelmet és az élvezeteket, mintsem hogy az Isten által számukra kijelölt munkát végezzék otthonukban. Ha napjaink fiatalosága megfelelő nevelést kapott volna, nem kellene látnunk a gonoszság e rettenetes állapotát köreikben. Ha a szülők végeznék Istentől rendelt munkájukat, elvek és példamutatás által önuralomra, önmegtágadásra, önfegyelemre tanítanák gyermekeiket, tapasztalnák, hogy törekvéseiken, kötelességeik teljesítésén Isten jóváhagyása nyugszik, és értékes leckéket tanulnának Krisztus iskolájában. Türelmet, kitartást, szeretetet és szelídséget tanulnának, és ezek azok a dolgok, amiket meg kell tanítaniuk gyermekeiknek is. {CG 94.3}

Amikor a szülők erkölcsi érzékenysége felébred, és megújult erővel vállukra veszik elhanyagolt kötelességüket, ne hagyják magukat elkedvetlenedni vagy akadályozni a munkában. Sokan belefáradnak a jó végzésébe. Amikor rádöbbennek, hogy ez erőfeszítést, állandó önfegyelmet, kegyelemben és ismeretekben való növekedést igényel, s minduntalan váratlan veszélyekkel kell szembenézniük, akkor elcsüggednek, s feladják a harcot, engedve a lelkek ellenségének. A munkának állandóan haladnia kell napról napra, hónapról hónapra és évről évre, míg gyermekeitek jelleme kialakul és helyes szokásaik megalapozódnak. Ne adjátok fel a küzdelmet, ne hagyjátok, hogy családotok élete laza, irányítás nélküli sodródás legyen. {CG 94.4}

Soha ne veszítsd el az önuralmadat! — Soha nem szabad elveszítenünk magunk felett az uralmat. Mindig legyen szemünk előtt a tökéletes példa! Türelmetlenül és ingerülten beszélni vagy akár haragot érezni, még akkor is, ha nem mondjuk ki: bűn. Tökéletességben kell járnunk, hogy igaz képviselői legyünk Krisztusnak. Egyetlen ideges szó kiejtése olyan, mintha tűzkővel tűzkövet ütögetnénk: haragos érzéseket lobbanthatunk fel. {CG 95.1}

Soha ne legyetek olyanok, mint a szúrós vadgesztenyeburok. Ne engedjétek meg magatoknak otthon, hogy nyers, durva hangot használjatok. Hívjatok mennyei Vendéget otthonotokba, s adjatok lehetőséget Neki és a szent angyaloknak, hogy veletek lakjanak. Nyerjétek el Krisztus igazságosságát, Isten Lelkének megszentelő erejét, s a szentség szépségét, hogy a körülöttetek lévőek azt lássák, hogy a világ világossága vagytok. {CG 95.2}

„Jobb a hosszútűró az erősnél - mondja a bölcs -, s aki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz be.” (Péld. 16:32) Az a férfi és nő, aki megőrzi higgadtságát, amikor kísértetik, magasabb helyen áll Isten és a mennyei angyalok szemében, mint a leghíresebb tábornok, aki valaha is ütközetbe vitte és győzelemre vezette hadseregét. Egy ünnepeelt császár mondta a halálos ágyán: „Összes hódításaim között csak egy van, ami most vigaszt nyújt nekem: hogy legyőztem saját féktelen természetemet.” Nagy Sándor és Caesar könnyebbnek találták legyőzni a világot, mint legyőzni önmagukat. Miután nemzetet nemzet után igaztak le, végül elesetek - egyikük a mértéktelenség áldozata lett, a másik örült becsvágyáé. {CG 95.3}